

Josef Švarc

Nejsem blázen,
jsem vizionář!

Omluvte prosím pravopis a berte v potaz, že počítač, na kterém toto píše, nemá některá písmena.

Tento deník jsem začal psát na základě pocitů, které mne dovedly k několikátému pokusu o sebevraždu - jen pro informaci - zase se to nepovedlo. Nejsem magor, jsem nemocný.

Ale asi po pořádku.

Jako většina z vás jsem dítě svých rodičů. U mých rodičů nosí celý život kalhoty maminka, otec může říct svůj názor, ale to jen v případě, že v dosahu není bachařka. Není zlá, náš vztah se mění ve fázích. Dlouho jsem si s ní rozuměl, pouze jsem nesnášel a nesnáším její řvaní, nikdy jsem od ní neslyšel „tohle se ti povedlo, líbí se mi tvoje práce“ - chci od ní uznání. Kurva její dceři a mojí sestře jsem zajistil živnost, má z toho dobrý peníze, vydělává víc než její manžel a na černé listině jsem Já; mám pocit, že jen kritizuje a přitom se jen veze na práci mého otce, který před ní utíká do dílny a ve věku, kdy má právo a povinnost se jen věnovat vnučatům a

odpočinku, tak před ní utíká k další práci.

Otce začínám bohužel poznávat až v posledním období - jedna z mála věcí, která mi je opravdu líto; tak za tohle zasloužím opravdu nafackovat a to pořádně. Chci mu pomoci od práce, ať si odpočine, ale prozatím netuším, jak to technicky provést. Dnes je 5. dubna a zase se řítím do depresí; počkám na čas, kdy budu zase létat a vymyslím to. Přístup tady na oddělení neberu ani náhodou, dnes tu jsem týden, mají dalších 5 týdnů - ten čas jim dám a pak se začnu léčit sám. Je to delší dobu, co jsem začal poslouchat své tělo a cítím se líp, jen ty depky, kam se zase ženu. Moji synovci a kočka - to mně tu drží - jinak nic, děti a zvířata, budoucnost a tvorové, kteří nejsou vychcaní, jen je ženou jejich pudy, což dokážu chápat.

Většina lidí je zkažená, nerodí se zlí, jen postupem času k tomuto dojdou; ano, je to jednodušší způsob života, chápu to. Nechápu, proč u toho musí ubližovat.